

Павлова Анастасія Володимирівна
Запорізький національний університет

ФОРМУВАННЯ ПРОГРАМИ РЕАЛЬНИХ ІНВЕСТИЦІЙ

Інвестиційна діяльність підприємства – важлива невід’ємна частина її господарської діяльності. Щоб підприємство могло успішно функціонувати, підвищувати якість продукції, знижувати витрати, розширювати виробничі потужності, підвищувати конкурентоспроможність своєї продукції і зміцнювати свої позиції на ринку, воно має вкладати капітал і вкладати його вигідно.

Інвестиції підприємства представляють собою вкладення капіталу у всіх його формах в різні об’єкти або інструменти його господарської діяльності з метою отримання прибутку, а також досягнення іншого економічного або позаекономічного ефекту, здійснення якого базується на ринкових принципах і пов’язане з чинниками часу, ризику і ліквідності.

По об’єктах вкладення капіталу розділяють реальні і фінансові інвестиції. Реальні інвестиції характеризують вкладення капіталу у відтворення основних засобів, в інноваційні матеріальні активи, у приріст запасів товарно-матеріальних цінностей та інші об’єкти інвестування, пов’язані із здійсненням операційної діяльності підприємства або поліпшенням умов праці та побуту персоналу [1]. Фінансові інвестиції характеризують вкладення капіталу в різні фінансові інструменти інвестування, головним чином у цінні папери, з метою отримання доходу.

На основі всебічної оцінки кожного з розглянутих підприємством реальних інвестиційних проєктів, здійснюється їх остаточний відбір у формовану підприємством інвестиційну програму.

Процес формування програми реальних інвестицій підприємства ґрунтується на наступних принципах:

1. Багатокритеріальність відбору проєктів в інвестиційну програму.
2. Диференціація критеріїв відбору за видами інвестиційних проєктів.
3. Облік об’єктивних обмежень інвестиційної діяльності підприємства.
4. Забезпечення зв’язку інвестиційної програми з виробничою і фінансовою програмою підприємства.
5. Забезпечення збалансованості інвестиційної програми з найважливіших параметрів [2].

Для досягнення своїх цілей підприємству необхідно ретельно розробляти програму реальних інвестицій і постійно вдосконалювати її.

Література

1. Фабочки Ф.И. Управление инвестициями. Учебник. – М.: «Инфра-М», 2004. – 932 с.
2. Бланк И.Г. Управление инвестициями предприятия. – М.: «Ника-центр», 2003. – 275 с.

Паскевская Ю.А.
кандидат психол. наук, доцент, Запорожский национальный университет

СПЕЦИФИКА УПРАВЛЕНЧЕСКОГО АУДИТА НА ПРОМЫШЛЕННОМ ПРЕДПРИЯТИИ

При целевом инвестировании промышленного предприятия необходимо проделать ряд обязательных процедур, гарантирующих эффективность и надежность вложения средств. Одной из важных процедур является проведение управленческого аудита.

Методами управленческого аудита являются стандартные процедуры экспертного консультирования: установочные и экспертные интервью, анализ документов, сбор данных, формализованное описание процедур, построение схем и моделирование бизнес-процессов и ключевых функций. Данные методы базируются на технологии структурного анализа и проектирования (Structured Analysis and Design Techniques – SADT). Как правило, перечисленные выше методы применяются в следующей последовательности:

В первую очередь проводятся установочные интервью с руководителями предприятия, в ходе которых уточняются границы бизнеса (продукты); лица и подразделения, ответственные за бизнес-процессы и ключевые функции, текущие стратегические цели, а также документы, доступные для анализа. Результатом установочных интервью является план-график проведения мероприятий по аудиту, а также данные о стратегических целях.

На втором этапе аудита проводится анализ документов. Основным источником информации являются распорядительные, нормативные и организационные документы предприятия. Результат – первичная информации о процедурах бизнес-процессов и ключевых функций.

На третьем этапе проводятся экспертные интервью с руководителями подразделений и специалистами, где уточняются содержание процедур, последовательность их реализации, точки контроля (промежуточные и конечные результаты процедур), стандарты выполнения, критерии оценки качества, функциональные и информационные взаимодействия. Результат – модели бизнес-процессов и ключевых функций, а также информационная модель компании, выполненные в стандарте IDEF-0 или IDEF-1X.

На следующем шаге производится анализ моделей и проверка их на соответствие общепринятым стандартам управления. В результате выявляются недостатки в процедурах ключевых функций управления и бизнес-процессов. Недостатки выявляются на двух уровнях: 1) проверяется наличие всех процедур, необходимых для эффективного управления; 2) анализируется состав каждой процедуры для выявления ее адекватности задачам и оптимальности шагов. Результатом анализа моделей является перечень потребностей в изменении системы управления.